

Divine Authority, Sublime Young Men

By President Steven J. Lund
Young Men General President

Dieviškas įgaliojimas, didingi vaikinai

Prezidentas Styvenas Dž. Landas
Vaikinių organizacijos visuotinis prezidentas

April 2025 general conference

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us.

Thank you, Elder Andersen, for that remarkable expression of priesthood power and of the power of the Savior's Atonement.

One Sunday morning this January, as I sat in sacrament meeting, over a dozen young men were sustained to be advanced in the Aaronic Priesthood. I felt the world changing beneath our feet.

It struck me that all around the world, time zone by time zone, in sacrament meetings just like that one, tens of thousands of deacons, teachers, and priests—like President Holland's friend this morning, Easton—were being sustained to be ordained into lifelong priesthood ministries that would span the length and breadth of the gathering of Israel.

Each January, hands are laid on the heads of about 100,000 young men, connecting them through ordinance to a bright line of authority stretching back through the Restoration epoch to Joseph and Oliver, to John the Baptist, and to Jesus Christ.

Now, ours is not always a very demonstrative church. Here, we do understatement.

But still, seeing this rolling thunder of newly ordained priesthood holders spreading across the earth, I wondered—in a “church of joy” kind of way—if it shouldn't be shouted from the rooftops. “Today,” I thought, “there should be trumpets and crashing cymbals and blazing Roman candles. There should be parades!”

Knowing God's power for what it truly is, we were witness to the disruption of the very pat-

Esu be galo dėkingas, kad turintieji Aarono kunigystę su jos galiomis, apeigomis ir pareigomis laimina mus visus.

Ačiū, vyresnysis Andersenai, už nuostabų kunigystės galios ir Gelbėtojo Apmokėjimo galios apibūdinimą.

Kai vieną sekmadienio rytą, ši sausį, sėdėjau sakramento susirinkime, daugybė vaikinių buvo palaikomi, kad būtų išventinti į Aarono kunigystės pareigybę. Jaučiau, kaip pasaulis keičiasi po mūsų kojomis.

Suvokiau, kad visame pasaulyje, laiko juosta po laiko juostos, tokiuose pat sakramento susirinkimuose dešimtys tūkstančių diakonų, mokytojų ir kunigų – kaip ir ši rytą minėtas prezidento Holando draugas Ystonas – buvo palaikomi, kad būtų išventinti į visą gyvenimą trunkančią kunigystės tarnystę, kuri apims visą Izraelio surinkimo ilgį ir plotį.

Kiekvieną sausį ant maždaug 100 000 vaikinių galvų uždedamos rankos, per apeigas sujungiančios juos su aiškia įgaliojimo linija, per sugrąžinimo erą besitęsiančia iki Džozefo ir Oliverio, Jono Krikštytojo ir Jėzaus Kristaus.

Na, mūsų bažnyčia ne visada yra labai demonstratyvi bažnyčia. Čia mes esame santūrus.

Bet vis dėlto, matydamas šį nuvilnijantį ką tik išventintų kunigystės turėtojų, pasklidusių po visą žemę, griausmą, pagalvojau: ar tik „džiaugsmo bažnyčioje“ to neturėtume skelbti nuo stogų. „Šiandien, – pamaniau, – turėtų girdėtis trimitai ir skambantys cimbolai bei liepsnoti romėniškos žvakės. Turėtų vykti paradai!“

Žinodami Dievo galią tokią, kokia ji iš tiesų yra, matėme, kaip šio pasaulio modeliai suardo-

terns of this world by godly authority spreading across the earth.

These ordinations launch these young men into lifetimes of service as they will find themselves in consequential times and places where their presence and prayers and the powers of the priesthood of God they hold will profoundly matter.

This controlled chain reaction began with a ministering angel sent of God. The resurrected John the Baptist of ancient times appeared to Joseph and Oliver, placed his hands on their heads, and said, “Upon you my fellow servants, in the name of Messiah I confer the Priesthood of Aaron, which holds the keys of the ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1).

John called this authority the “Priesthood of Aaron,” after Moses’s brother and priesthood companion. Anciently, the holders of this priesthood of Aaron were to teach and assist with ordinances—ordinances that focused discipleship on the future Messiah, the Lord Jesus Christ (see Deuteronomy 33:10).

The book of Numbers explicitly assigns to holders of the priesthood of Aaron the tasks of handling the vessels of the ordinances. “And thou shalt appoint Aaron and his sons ... and their charge shall be ... the table ... and the vessels of the sanctuary wherewith they minister” (Numbers 3:10, 31).

The Old Testament ordinance of animal sacrifice was fulfilled and replaced through the Savior’s life and Atonement. That ancient ordinance was replaced with the ordinance we now call the sacrament of the Lord’s Supper.

The Lord entrusts today’s bearers of the priesthood of Aaron to do very much the same things they did anciently: to teach and to administer ordinances—all to remind us of His Atonement.

When deacons, teachers, and priests help with the sacrament, they receive its blessings just like everyone else: by keeping the covenant they make as they individually partake of the bread and the water. But in the performance of these sacred duties, they also learn more about their priesthood roles and responsibilities.

The Aaronic Priesthood is called the preparatory priesthood partly because its ordinances allow them to experience the weight and the joy

mi, kai žemėje pasklinda dieviškas įgaliojimas.

Tie įšventinimai išsiunčia šiuos vaikus tarnauti visą gyvenimą, nes jie atsidurs tokioje aplinkybėje ir tokiu metu, kai jų buvimas, maldos ir Dievo kunigystės galios turės didelę reikšmę.

Ši valdoma grandininė reakcija prasidėjo nuo Dievo siųsto tarnaujančiojo angelo. Prisikėlęs kadaise gyvenęs Jonas Krikštytojas pasirodė Džozefui ir Oliveriui, uždėjo savo rankas jiems ant galvų ir pasakė: „Jums, mano bendratarniai, Mesijo vardu aš suteikiu Aarono kunigystę, turinčią angelų tarnavimo ir atgailos evangelijos, ir krikšto panardinant nuodėmėms atleisti raktus“ (Doktrinos ir Sandorų 13:1).

Jonas pavadino šį įgaliojimą „Aarono kunigyste“ pagal Mozės brolių ir kunigijos porininką. Senovėje Aarono kunigija turėjo mokyti ir padėti atliekant apeigas – apeigas, kurios mokinytę nukreipė į būsimą Mesiją, Viešpatį Jėzų Kristų (žr. Pakartoto Įstatymo 33:10).

Skaičių knygoje Aarono kunigystę turintiems asmenims aiškiai pavestos apeiginių indų tvarkymo užduotys. „Aaroną ir jo sūnus paskirk [...] ir jie turė[s] saugoti [...] stalą, [...] indus, naudojamus tarnavimo metu“ (Skaičių 3:10, 31).

Senojo Testamento gyvulių aukojimo apeigos buvo įvykdytos ir pakeistos Gelbėtojo gyvenimu ir Apmokėjimu. Šios senovinės apeigos buvo pakeistos apeigomis, kurias dabar vadiname Viešpaties vakarienės sakramentu.

Šiandieniniams Aarono kunigystę turintiems broliams Viešpats patiki daryti beveik tą patį, ką jie darydavo senovėje: mokyti ir atlikti apeigas – visa tai tam, kad mums primintų Jo Apmokėjimą.

Kai diakonai, mokytojai ir kunigai padeda pateikti sakramentą, jie gauna jo palaiminimus taip pat, kaip ir visi kiti: laikydamiesi sandoros, kurią sudaro asmeniškai priimdami duoną ir vandenį. Tačiau, atlikdami šias šventas pareigas, jie taip pat daugiau sužino apie savuosius kunigystės vaidmenis ir pareigas.

Aarono kunigystė vadinama paruošiamąja kunigyste iš dalies todėl, kad ji leidžia jiems patirti Viešpaties pavedimo vykdymo svarbą ir

of being on the Lord's errand, preparing them for future priesthood service, when they may be called upon to minister in unforeseeable ways—including pronouncing inspired blessings in times when hopes and dreams, and even life and death, hang in precarious balance.

Such serious expectations require serious preparation.

The Doctrine and Covenants explains that deacons and teachers are “to warn, expound, exhort, and teach, and invite all to come unto Christ” (Doctrine and Covenants 20:59). In addition to these opportunities, priests are to “preach ... and baptize” (Doctrine and Covenants 20:50).

Well, all that sounds like a lot, but in the real world, these things happen naturally and all over the world.

One bishop taught his new deacons quorum presidency these duties. So the young presidency began to talk about what that might look like in their quorum and in their ward. They decided they should start visiting elderly ward members to see what they needed and then do that.

Among those they served was Alan, a rough, often profane, and sometimes hostile neighbor. Alan's wife, Wanda, became a member of the Church, but Alan was, as we say, something of a piece of work.

Still, the deacons went to work, comically ignoring his insults, while they shoveled snow and took out trash. Deacons can be hard to hate, and Alan eventually began to love them. At some point they invited him to church.

“I don't like church,” he responded.

“Well, you like us,” they said. “So come with us. You can just come to our quorum meeting if you want.”

And with the bishop's approval, he came—and he kept coming.

The deacons became teachers, and as they continued to serve him, he taught them to work on cars and to build things. By the time these deacons-turned-teachers became priests, Alan was calling them “my boys.”

They were earnestly preparing for missions and asked him if they could practice missionary lessons with him. He swore that he would never listen and never believe, but, yeah, they could practice at his house.

And then Alan got sick. And he softened.

And one day in quorum meeting, he tenderly asked them to pray for him to quit smoking, and

džiaugsmą ir ruoštis būsimai kunigystės tarnybei, kai galės būti pašaukti tarnauti neprognozujamais būdais, tarp jų įkvėptų palaiminimų ištariamais laikais, kai ant plauko pakimba viltys, svajonės ir net gyvenimas.

Tokie rimti lūkesčiai reikalauja rimto pasiruošimo.

Doktrina ir Sandoros paaiškina, kad diakonai ir mokytojai turi „įspėti, aiškinti, raginti ir mokyti, ir kvieisti visus ateiti pas Kristų“ (Doktrinos ir Sandorų 20:59). Be to, kas pasakys, kunigai turi „pamokslauti [...] ir krikštyti“ (Doktrinos ir Sandorų 20:50).

Visa tai skamba kaip labai daug, bet realiame gyvenime šie dalykai vyksta natūraliai ir visame pasaulyje.

Vienas vyskupas šių pareigų mokė savo diakonų kvorumo prezidentūrą. Jaunoji prezidentūra pradėjo aptarinėti, kaip tai galėtų atrodyti jų kvorume ir jų apylinkėje. Jie nusprendė, kad pradės lankyti senyvus apylinkės narius, kad pamatytų, ko jiems reikia, o tada ims tai daryti.

Tarp tų, kuriems jie tarnavo, buvo Alanas, grubus, dažnai šventvagiškas ir kartais priešiškas nusiteikęs kaimynas. Alano žmona Vanda tapo Bažnyčios nare, tačiau Alanas, kaip sakoma, buvo kietas riešutėlis.

Vis dėlto diakonai kibo į darbą: juokais nuleisdami jo įžeidinėjimus, jie nukasdavo sniegą ir išnešdavo šiukšles. Diakonų gali būti sunku nekęsti, ir Alanas galiausiai pradėjo jiems jausti meilę. Kažkuriuo metu jie pakvietė jį į bažnyčią.

„Man nepatinka bažnyčia“, – atsakė jis.

„Na, mes jums patinkame, – pasakė jie. – Tad eikite su mumis. Galite ateiti tiesiog į mūsų kvorumo susirinkimą, jei norite.“

Ir, vyskupui pritarus, jis atėjo – ir toliau ateidavo.

Tie diakonai tapo mokytojais, o jiems toliau jam tarnaujant, jis mokė juos, kaip taisyti automobilius ir konstruoti daiktus. Kai tie mokytojai tapę diakonai tapo kunigais, Alanas juos vadino „mano berniukai“.

Tuo metu jie rimtai ruošėsi misijai ir jo paklausė, ar galėtų su juo mokytis misionierių pamokų. Jis prisiekė, kad niekada nesiklausys ir niekada netikės, bet taip, jie gali praktikuotis jo namuose.

O tada Alanas susirgo. Ir jis suminkštėjo.

Vieną dieną kvorumo susirinkime jis švelniai paprašė jų melstis, kad jis mestų rūkyti, ir jie

so they did. But then they followed him home and confiscated all of his tobacco stash.

As his failing health put Alan into hospitals and rehab centers, “his boys” served him, quietly exuding powers of priesthood and of love unfeigned (see Doctrine and Covenants 121:41).

The miracle continued when Alan asked to be baptized—but then he passed away before it could happen. At his request, his deacons-turned-priests were the pallbearers and the speakers at his funeral, where they—fittingly—warned, expounded, exhorted, taught, and invited all to Christ.

And later, in the temple, it was one of “Alan’s boys” who baptized that erstwhile deacons quorum president in proxy for Alan.

Everything John the Baptist said to do, they did. They did what deacons, teachers, and priests do all over this Church and all over this world.

One of the things holders of the priesthood of Aaron are charged to do involves the ordinance of the sacrament.

Last year I met an inspired bishop and his wonderful wife. On a recent Saturday morning, they were driving to their son’s baptism and suffered the tragic and sudden loss of their darling two-year-old daughter, Tess.

The next morning their ward members gathered for sacrament meeting filled with compassion, also suffering over the loss of this perfect little girl. No one expected the bishop’s family to be at church that morning, but a couple of minutes before the meeting started, they quietly entered and took their place.

The bishop went to the stand and walked past his usual seat between his counselors and sat down instead between his priests at the sacrament table.

During that anguished and sleepless night before of searching for understanding and peace, he had received a strong impression of what his family most needed—and what his ward most needed. It was to hear the voice of their bishop, their ward Aaronic Priesthood president, their grieving father, pronounce the promises of the sacramental covenant.

So, in due course, he knelt with those priests and spoke to His Father. With the pathos of that occasion, he pronounced some of the most powerful words that anyone is ever allowed to say out

tai padarė. Bet vėliau nuėjo su juo į jo namus ir konfiskavo jo tabako atsargas.

Kai dėl prastėjančios sveikatos Alanas patekdavo į ligonines ir reabilitacijos centrus, Alano berniukai jam tarnavo, tyliai trykšdami kunigystės galiomis ir neveidmainiška meile (žr. Doktrinos ir Sandorų 121:41).

Stebuklai tęsėsi: Alanas paprašė, kad jį pakrikštytų, – deja, jis mirė anksčiau, nei tai galėjo įvykti. Jo prašymu jo kunigais tapę diakonai nešė karstą ir kalbėjo jo laidotuvėse, kur jie deramai įspėjo, aiškino, ragino, mokė ir kvietė visus pas Kristų.

O vėliau, tinkamu laiku šventykloje vienas iš „Alano berniukų“ pakrikštijo Alanui atstovaujantį buvusį diakonų kvorumo prezidentą.

Viską, ką Jonas Krikštytojas liepė daryti, jie darė. Jie darė tai, ką diakonai, mokytojai ir kunigai daro visoje šioje Bažnyčioje ir visame šiame pasaulyje.

Vienas iš dalykų, pavestų daryti Aarono kunigystės turėtojams, yra susijęs su sakramento apeigomis.

Praeitais metais sutikau įkvėptą vyskupą ir nuostabią jo žmoną. Neseniai, šeštadienio rytą, jie važiavo į sūnaus krikštą ir staiga tragiškai neteko savo brangios mažos dvejų metų dukrelės Tesės.

Kitą rytą jų apylinkės nariai susirinko į sakramento susirinkimą, kupini užuojautos ir sielvartaudami dėl šios tobulos mergaitės netekties. Niekas nesitikėjo, kad vyskupas arba jo žmona ir šeima tą rytą bus bažnyčioje, tačiau, likus porai minučių iki sakramento pradžios, jie tyliai įėjo ir atsisėdo.

Vyskupas nuėjo ant pakylės, praėjo pro savo įprastą vietą tarp savo patarėjų ir atsisėdo tarp kunigų prie sakramento stalo.

Tą sielvartingą ir bemiegę naktį ieškodamas supratimo ir ramybės, jis stipriai pajuto, ko jo šeimai labiausiai reikia ir ko labiausiai reikia jo apylinkei. Jiems reikėjo išgirsti jų vyskupo, apylinkės Aarono kunigystės prezidento ir sielvartaujančio tėvo balsą, ištariantį sakramento sandoros pažadus.

Taigi, atėjus laikui, jis atsiklaupė su tais kunigais ir kreipėsi į savo Tėvą. Su didžiu sielvartu jis ištare vienus galingiausių žodžių, kokius tik leidžiama kam nors garsiai ištarti šiame gyvenime.

loud in this lifetime.

Words of eternal consequence.

Words of ordinance.

Words of covenant.

Instruction that connects us to the very purposes of this life—and to the most magnificent outcomes of Heavenly Father's plan for us.

Can you imagine what the congregation heard in that chapel that day—what they felt in the words that we hear every Sunday in our chapels?

“O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it, that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him and keep his commandments which he has given them; that they may always have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:77).

And then: “O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this [water] to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:79).

This good father and mother testify that that promise has been fulfilled. They do, in fact, to their everlasting comfort, “have his Spirit to be with them.”

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us through the keys of the very “ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1). In the name of Jesus Christ, amen.

Amžinas pasekmes turinčius žodžius.

Apeigų žodžius.

Sandoros žodžius.

Nurodymus, kurie mus sujungia su pačiais šio gyvenimo tikslais ir su nuostabiausiais mums skirtu Dangiškojo Tėvo plano rezultatais.

Ar galite įsivaizduoti, ką tą dieną susirinkusieji išgirdo toje salėje – ką jie pajuto žodžiuose, kuriuos girdime kiekvieną sekmadienį mūsų sakramento salėse?

„O Dieve, Amžinasis Tėve, mes prašome tavęs tavo Sūnaus, Jėzaus Kristaus, vardu palaiminti ir pašventinti šią duoną sieloms visų tų, kurie jos valgo; kad valgytų tavo Sūnaus kūnui atminti ir liudytų tau, o Dieve, Amžinasis Tėve, kad jie pasiryžę priimti tavo Sūnaus vardą, visuomet jį atminti ir laikytis jo įsakymų, kuriuos jis davė jiems, kad jo Dvasia visuomet būtų su jais. Amen“ (Doktrinos ir Sandorų 20:77).

Ir vėliau: „O Dieve, Amžinasis Tėve, mes prašome tavęs tavo Sūnaus, Jėzaus Kristaus, vardu palaiminti ir pašventinti šį [vandenį] sieloms visų tų, kurie jo geria, kad jie darytų tai atminti tavo Sūnaus kraują, kuris pralietas dėl jų; kad liudytų tau, o Dieve, Amžinasis Tėve, jog jie visuomet atmena jį, kad jo Dvasia būtų su jais. Amen“ (Doktrinos ir Sandorų 20:79).

Šis geras tėvas ir motina liudija, kad tas pažadas buvo išpildytas. Tiesą sakant, jų amžinai paguodai „jo Dvasia [yra] su jais“.

Esu be galo dėkingas, kad turintieji Aarono kunigystę su jos galiomis, apeigomis ir pareigomis laimina mus visus per „angelų tarnavimo ir atgailos evangelijos, ir krikšto panardinimu nuodėmėms atleisti raktus“ (Doktrinos ir Sandorų 13:1). Jėzaus Kristaus vardu, amen.